

Prelatovo pismo (februar 2012)

Zrel sad ljubezni je enotnost. Prelat predlaga različne načine, kako lahko ta sad, ki je tako zaželen v Cerkvi, živimo dan za dnem.

17. Feb. 2012

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Vesel sem, da vam lahko sporočim, da me je sveti oče pred dvema dnevoma, 30. januarja, sprejel na avdienci. Kot vedno sem k temu

srečanju pristopil pospremljen z vašo molitvijo. Ko sem mu izrazil želje vernikov in sodelavcev prelature, da bi bili kot kristjani zvesti Bogu, sem mu še enkrat zagotovil nenehno molitev vseh nas za njega in njegove namene. Papež je bil – kakor vedno – zelo ljubezniv: hvaležen je bil za služenje Dela Cerkvi in dal mi je nalogo, naj njegov blagoslov posredujem vsem vernikom in apostolskemu delu po vsem svetu.

Vedno podpirajmo nauke njegovega učiteljstva, v gorečnosti, da bi sveti materi Cerkvi nudili vso svojo pomoč. Vsakodnevno živimo resnično dejstvo: ***Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam***. Imejte zelo radi papeža; podpirajmo priprave na leto vere, ki ga bo razglasil čez nekaj mesecev, da bomo rasli v tej kreposti in da se bomo približali mnogim ljudem.

Prejšnji teden se je s praznikom spreobrnjenja svetega Pavla zaključila osmina za edinost kristjanov. Zahvalimo se Bogu za napredke, ki se pod vodstvom Svetega Duha malo po malo uresničujejo v tej smeri, in prosimo Tolažnika, naj se njegova milost razodeva vedno bolj učinkovito: naj vzpodbudi srca tistih, ki imajo čast nositi ime kristjani, da bi se izpolnilo Jezusovo hrepenenje pri zadnji večerji: *Ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me et ego in te!*[1] – da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi.

V Delu vsak dan molimo molitev *pro unitate apostolatus*: tako je določil sveti Jožefmarija že na začetkih Opus Dei. Skozi vsa leta je vztrajal pri pomembnosti te molitve in nas nenehno prosil, naj ***jo molimo zato, da bi jo živeli***. Naš Oče si je goreče želel, da bi bila prošnja za enotnost vseh, ki verujejo v Kristusa – še več,

prošnja vseh ljudi – oprta na prizadevanje, da bi jo uresničili predvsem v svojem lastnem življenju.

Naši bratje v veri, prvi kristjani, so nam zapustili jasen nauk: *Bili so stanovitni v nauku apostolov in v občestvu, v lomljenju kruha in v molitvah*[2]. Velikokrat smo se zadržali pri tem povzetku zgodovine prvotne Cerkve. K temu besedilu se je pogosto vračal naš Oče, celo do te mere, da ga je hotel vtisniti na friz ene od prvih kapel Dela; enako je storil v *Pensionatu* v Rimu, ko je odredil, naj se te besede zapišejo na steno. Vedno je trdil, da ***je duh Opus Dei duh prvotnega krščanstva***[3], in spodbujal nas je, naj v vsakem trenutku poskušamo ravnati z doslednostjo tistih, ki so odprli pot Cerkve.

Ko je papež Benedikt XVI. govoril o značilnostih, ki **prvo krščansko**

skupnost v Jeruzalemu označujejo kot kraj enotnosti in ljubezni[4], je izpostavil, da se sveti Luka ni omejil na opisovanje neke pretekle situacije, temveč nam jo ponuja kot vzor, kot merilo sedanje Cerkve; te štiri značilnosti morajo namreč vedno graditi življenje v Cerkvi[5].

Zvestoba nauku apostolov, edinost duš in src, obhajanje svete evharistije in vztrajanje v molitvi dejansko predstavljajo temelje pristnega krščanskega življenja, ki so potrebni, da Cerkev v polnosti uresniči svoje poslanstvo v svetu.

V tem kontekstu molitve za edinost bi rad spregovoril o ljubezni, ki je povezovala tiste ljudi. Tudi sveti Luka navaja: *Množica teh, ki so sprejeli vero, je bila kakor eno srce in ena duša[6].*

Enotnost kristjanov je dar Svetega Duha, za katerega moramo prositi z vztrajno molitvijo. Toda ta molitev

mora biti začinjena z ljubeznijo. Prepričajmo se, kakor pravi sveti oče, da **naše prizadevanje za enotnost lahko postane resničnost, če se sprememba zgodi predvsem v nas samih in če dovolimo, da v nas deluje Bog, če se pustimo preoblikovati po Kristusovi podobi, če vstopimo v novo življenje v Kristusu, ki je resnična zmaga. Vidna edinost vseh kristjanov je zmeraj delo, ki prihaja od zgoraj, od Boga, delo, ki zahteva ponižnost za priznanje naše slabotnosti ter za sprejetje tega darú (...). Enotnost, ki prihaja od Boga, potemtakem zahteva našo vsakodnevno zavezanost, da se bomo v ljubezni odprli drug drugemu.[7]**

Sveti Avguštin je oznanjal, da »napuh rodi razdor, ljubezen pa je mati edinosti«[8]. Zavedati se moramo, da vsakdo v sebi nosi tveganje za razdor, saj nas vse bremeni težnja,

da bi poviševali svoj lastni jaz, ki se pojavlja kot največji sovražnik enotnosti. Zatorej ne more biti dobro orodje nekdo, ki sebično misli samo nase, ki dopusti, da ga obvladuje ponos, ki se ne trudi pregnati svoje lastne osebne bede. Nasprotno pa iskrena ljubezen brez pretvarjanja, kakor svetuje sveti Pavel[9], ustvari tesnejšo vez, ki vzdržuje in zagotavlja bratstvo med seboj zelo različnih ljudi, ne da bi zmanjševala legitimno različnost idej in časnega delovanja. Zato mora iskreno prošnjo za enotnost kristjanov spremljati konkretno življenje pobožnosti in ljubezni do bližnjega. ***Doseči to enotnost in jo narediti trajno*** – je pojasnjeval naš Ustanovitelj –***je težka naloga, ki se hrani z dejanji ponižnosti, odpovedi, tišine, s tem, da znamo poslušati in razumeti, da se znamo plemenito zanimati za dobro drugega, da mu znamo oprostiti vsakokrat, ko je to***

***potrebno: da znamo ljubiti
resnično in z deli.***[10]

Za kristjana se odnos s tistimi, ki jih sreča na svoji poti, nikoli ne omeji zgolj na vljudnost ali lepo vedenje, temveč izraža ljubezen z veliko začetnico, ki jo Bog sam izliva v naša srca. Zato ljubezen, toplina, ne ostane samo pri čustvih, čeprav so leta močno prisotna v našem delovanju; nismo namreč samo duh, temveč moški ali ženske iz mesa in kosti. Kljub temu nam je vsem potrebno prečistiti svoja čustva, sicer lahko tisto, kar se je morda začelo kot altruistična ljubezen, zaide v nevarnost, da bi se v iskanju svoje lastne odličnosti in v pretiranem zadovoljevanju lastnega jaza spremenilo v sad sebičnosti.

V okrožnici Bog je ljubezen Benedikt XVI. pojasnjuje: **Čustva se prebujajo in izginejo. Čustvo je lahko čudovita začetna iskra, ni pa celota**

ljubezni[11]. Očistiti se morajo, doseči zrelost preko odpovedi sebi; samo tako čustvo **postane ljubezen v polnem pomenu besede**[12].

Ni drugega vzora razen Jezusa. Zato krščanska ljubezen sestoji iz tega, da ljubimo, kakor nas je ljubil On: do popolne izročitve njegovega bitja Očetu, iz ljubezni ter za naše odrešenje. To nam je zapustil kakor oporoko pri zadnji večerji: *Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.*[13] V tistih prvotnih krščanskih skupnostih se je ta nova zapoved utelesila v tako veliki meri, da so pogani presenečeni govorili: »Poglejte, kako se imajo radi!«[14].

Resnična krščanska ljubezen, udeleženosť v tisti ljubezni, od katere je prekipevalo srce učlovečene

Besede, je prežeta z žrtvijo; ne išče potrditve samega sebe, temveč dobro drugih. Oblikuje se kot naloga, ki je nikoli ne moremo imeti za dokončano: potrebno se je naučiti ljubiti, opazovati zgled Našega Gospoda, presvete Device in svetnikov, ki so najbolj ljubili Boga in bližnjega. Čutímo odgovornost, da vsak dan ter večkrat na dan začenjamo vedno znova, z majhnimi pozornostmi služenja in izročitve drugim ljudem – včasih tudi v pomembnejših rečeh –, ki jih drugi morda sploh ne odkrijejo, nikoli pa ne ostanejo neopažene pred pogledom našega Očeta Boga. Spomnimo se na vztrajnost, s katero nam je naš Oče namenjal tiste prerokove besede: *discite benefacere*[15], naučite se delati dobro, naučimo se dobro dokončati to, kar nas zaposluje.

In ko ravnamo na takšen način,
postane ljubezen do bližnjega

mogoča v smislu, kot to uči Sveto pismo in Jezus. Ta obstaja ravno v tem, da v Bogu in z Bogom ljubim tudi sočloveka, ki mi ne ugaja ali ga niti ne poznam. To pa je mogoče le iz notranjega srečanja z Bogom, srečanja, ki je postalo občestvo volje in sega prav do čustev. Tedaj se učim, kako naj na drugega človeka ne gledam več s svojimi očmi in čustvi, ampak z vidika Jezusa Kristusa.[16]

Tak način ravnanja zagotovo zahteva – to ponavljam brez pomislekov – trud, da bi pustili ob strani svoj lastni jaz, da bi pozabili sami nase.

Ljubezen in ponižnost sta tesno povezani; in njun dozoreli sad je enotnost. ***Ko si iskreno priznamo, da nismo nič; ko razumemo, da bi bilo brez božje pomoči najšibkejše in najbolj slabotno bitje boljše od nas; ko se zavemo, da smo sposobni vseh zmot in grozot; ko vemo, da smo grešniki, čeprav se***

prizadevno borimo, da bi se oddaljili od tolikšne nezvestobe; kako naj bi torej o drugih mislili slabo? Kako bi se lahko v srcu razvijal fanatizem, nestrpnost, nadutost?

Ponižnost nas na nek način vodi za roko k tej obliki odnosa do bližnjega, ki je najboljša: razumeti vse, sobivati z vsemi, odpuščati vsem; ne povzročati razdorov in postavljati ovir; vedno ravnati kot orodje enotnosti![17]

Ljubezen je treba – kakor vsako krepost – živeti urejeno. Zato se najprej obrača na tiste, ki jih imamo okrog sebe, ne da bi kogar koli zapostavili: na našo družino, prijatelje, poklicne kolege, sosede in znance ... Na ta način prispevamo, da enotnost Cerkve postane trdnejša, ter – opirajoč se na molitev – prispevamo k temu, da se bo uresničila želena enotnost vseh

kristjanov, po kateri hrepenimo. Kako ravnamo z ljudmi, ki jih je Bog postavil zraven nas? Kakšne konkretne vsakdanje podrobnosti veselega služenja namenjamo vsakemu od njih? Ali se trudimo, da bi se doma, v delovnem okolju, v krogu prijateljev, v katerem se gibljemo, izražal blag Kristusov vonj[18] iskrenega prijateljstva in človeške topline, prepojene z božjo ljubeznijo?

Prvi apostolat, ki ga moramo kristjani uresničevati v svetu – je zapisal sveti Jožefmarija –,najboljše pričevanje vere, je prispevati k temu, da je v Cerkvi moč občutiti vzdušje pristne ljubezni. Kadar drug drugega ne ljubimo zares, kadar se med nami dogajajo napadi, obrekovanja in spori, koga bodo tedaj pritegnili ti, ki trdijo, da oznanjajo blagovest evangelija?[19]

Gospod prosi, naj uresničujemo setev razumevanja in odpuščanja v različnih družbenih okoljih. K temu kliče vsakega kristjana, to pričakuje od ljudi. Ta setev je mogoča, če nas vodi Kristusova ljubezen, ki zna razlike v značaju, vzgoji in kulturi narediti združljive v enotnosti mističnega Telesa, ne da bi jo karkoli zlomilo. ***Apostol ne zavrača različnosti: vsakdo ima od Boga svoj lastni dar, eden tako, drugi drugače (prim. 1 Kor 7, 7). Toda te razlike morajo služiti za dobro Cerkve. Sedaj čutim vzpodbudo, da bi prosil Gospoda – piše sveti Jožefmarija – (...), naj nikoli ne dopusti, da bi pomanjkanje ljubezni v njegovi Cerkvi razdvajalo duše. Ljubezen je sol krščanskega apostolata; če izgubi svoj okus, kako bomo stopili pred ljudi in jim z dvignjeno glavo razlagali: “Tukaj je Kristus?” [20]***

Čez dva tedna, 14. februarja, se v Delu spominjamo obletnice razširitve apostolskega dela med ženske leta 1930, ter ustanovitve Duhovniške družbe svetega Križa leta 1943. Naš Oče je menil, da je to sovpadanje datumov v različnih letih izraz božje previdnosti, ki je želela močno poudariti enotnost Opus Dei. Bodimo hvaležni za ta božji dar, ki ga mora vsak od nas povečevati in braniti, predvsem v našem lastnem življenju, pa tudi v naši okolici.

Molimo za vse pastirje Cerkve, da bi vsi, s Petrom, vidno glavo mističnega Telesa, šli k Jezusu po Mariji. Ne prenehajmo k Svetemu Duhu klicati po popolni vključitvi kristjanov in vsega človeštva v enotnost katoliške Cerkve, tako da se bodo izpolnile besede našega Gospoda: *Imam še druge ovce, ki niso iz tega hleva. Tudi tiste moram pripeljati in poslušale bodo moj glas in bo ena čreda, en pastir*[21].

Nočem zaključiti, ne da bi izrecno spomnil na predragega don Álvaro, ki 19. februarja praznuje svoj god. Od njegovega odgovora Bogu se lahko med tolikimi drugimi stvarmi naučimo prizadevno skrbeti za to nadnaravno družino, v katero nas je poklical Gospod – za Cekev, za Delo –, da se bomo v tem prizadevanju z veseljem razdajali, tako kakor prvi naslednik svetega Jožefmarija na čelu Opus Dei.

Kakor vedno me spremljajte v mojih namenih; konkretno in na poseben način molite za moje sinove, pridružene iz prelature, ki jih bom 18. februarja posvetil v diakone.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. februar 2012

[1] Jn 17, 21.

[2] Apd 2, 42.

[3] Sveti Jožefmarija, Zapiski iz pridige, 23. 4. 1963.

[4] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 19. 1. 2011.

[5] Prav tam.

[6] Apd 4, 32.

[7] Benedikt XVI., Nagovor ob molitvi Angel Gospodov, 22. 1. 2012.

[8] Sveti Avguštín, Govor 46, 18 (PL 38, 280).

[9] Prim. 2 Kor 6, 6.

[10] Sveti Jožefmarija, Zapiski iz pridige, leto 1972.

[11] Benedikt XVI., okrožnica Bog je ljubezen (Deus caritas est), 25. 12. 2005, št. 17.

[12] Prim.

[13] Jn 13, 34-35.

[14] Tertulijan, Apologeticum 39, 7
(CCL 1, 151).

[15] Iz 1, 17.

[16] Benedikt XVI., okrožnica Bog je
ljubezen (Deus caritas est), 25. 12.
2005, št. 18.

[17] Sveti Jožefmarija, Božji prijatelji,
št. 233.

[18] 2 Kor 2, 15.

[19] Sveti Jožefmarija, Božji prijatelji,
št. 226.

[20] Prav tam., št. 234.

[21] Jn 10, 16.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
februar-2012/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-februar-2012/) (24. Feb. 2026)